På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Pescatore Touffait Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. december 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 12. NOVEMBER 1980 [1]

Høje Domstol.

1. Nærværende sag er anlagt i henhold til EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, principalt med påstand om annullation af den individuelle beslutning af 31. oktober 1979, hvorved Kommissionen har pålagt selskabet Acciaierie e Ferriere Lucchini en bøde for overtrædelse af den generelle beslutning 3000/77/EKSF af 28. december 1977 om fastsættelse af mindstepriser for visse jern- og stålprodukter. Sagsøgeren havde først i sin stævning anfægtet den generelle beslutning og nedlagt påstand om, at den var ulovlig,

1 — Oversat fra italiensk.

men sagsøgeren frafaldt dette anbringende i replikken, efter at Domstolen havde afsagt dom den 18. marts 1980 i de forenede sager 154/78, Ferriera Valsabbia m.fl. (sagerne benævnt »rundt armeringsstål«). Det, der står tilbage, er principalt påstanden om annullation af den individuelle beslutning »på grund af den ulovlighed, der følger af beslutningens egne mangler«; sagsøgeren har desuden subsidiært nedlagt påstand om, at Domstolen under udøvelsen af sin fulde prøvelsesret i henhold til den nævnte artikel 36 nedsætter sanktionen til en »rent symbolsk« bøde.

Kommissionen har gjort to overtrædelser af mindsteprisordningen gældende over for selskabet Lucchini: dels prisunderskridelser ved en række salg af handelsstål i Frankrig, foretaget mellem den 9. marts og den 17. maj 1978, dels manglende opkrævning af tillæg for kvalitet og mængde ved en række salg af tilsvarende varer i Tyskland, foretaget mellem den 1. september og den 11. november 1978. Selskabet Lucchini blev under hensyn til overtrædelsernes art, underskridelsernes beløb og selskabets økonomiske formåen dømt til at betale en bøde på 25 000 ERE. Det skal i denne anledning bemærkes, at prisunderskridelserne for den første række salg (ca. 32 000 FF) var væsentligt lavere end for den anden række salg (ca. 235 000 DM), således at de overtrædelser, der er begået ved salgene i Tyskland afgjort har haft størst betydning ved fastsættelsen af bødens beløb.

Sagsøgeren gør tre anbringender gældende mod denne beslutning fra Kommissionen: dels overtrædelse af de afledede fællesskabsbestemmelser, dels overtrædelse af almindelige retsgrundsætninger og af væsentlige formelle mangler.

2. Med hensyn til første anbringende synes jeg, det bør understreges, at priserne ved samtlige de omtvistede salg blev fastsat ved tilpasningsmetoden, som der er hjemmel til i traktatens artikel 60, stk. 2, litra b), og i artikel 6 i den omhandlede beslutning 3000/77. Denne omstændighed må man hele tiden have for øje under afgørelsen af spørgsmålet, om selskabet Lucchini ifølge fællesskabsretten havde pligt til udover basisprisen at opkræve det, som man har vedtaget at kalde tillæg for kvalitet og mængde, af sine tyske kunder.

Med hensyn til tillæg for kvalitet har sagsøgeren anfægtet Kommissionens opfattelse under henvisning til, at disse tillæg *ex lege* er indeholdt i de obligatoriske mindstepriser. Dette følger ifølge sagsøgeren af beslutning 3000/77, artikel 2, stk. 1, hvori det er bestemt, at »mindstepriserne er basispriserne på paritetsstedet, herunder tillæg for kvalitet«. Denne opfattelse bekræftes modsætningsvis af, at fællesskabslovgiveren i den generelle beslutning 3139/78 af 29. december 1978 om fastsættelse af mindstepriser for de samme varer, som der her er tale om, har udeladt ordene »herunder tillæg for kvalitet«.

Sagsøgte fortolker derimod beslutning 3000/77, artikel 2, stk. 1, således, at den lovlige mindstepris alene indeholder de tillæg, som eventuelt var fastsat i virksomhedernes tidligere prislister, for de kvaliteter, for hvilke den lovlige mindstepris er fastsat, og som er anført i beslutningens artikel 1, stk. 2. Dette gælder ikke for handelsstål, da den kvalitet, der er nævnt i artikel 1, stk. 2, litra b), for denne vare er basiskvaliteten (»armeringsstål af almindeligt blødt stål«), som ikke inkluderer noget pristillæg. For de bedre kvaliteter er der derimod normalt fastsat tillæg, det gælder også for sagsøgerens prisliste.

Man skal bemærke, at den anfægtede bestemmelse henviser til de mindstepriser, som i beslutning 3000/77 uden tvivl er de priser, som er fastsat i artikel 1, stk. 2, for de der anførte varer. Jeg mener derfor, at Kommissionens opfattelse er korrekt. Men da sagen

omhandler salg foretaget i henhold til tilpasningsmetoden, skulle der under alle omstændigheder ske tilpasning til en pris på en tysk prisliste, og det er uden for enhver tvivl, at der i dette lands prislister altid er fastsat tillæg for kvalitet. Nedsættelse eller ophævelse af disse tillæg er efter indførelsen af mindsteprisordningen udtrykkeligt forbudt, jf. beslutning 3000/77, artikel 4, stk. 2. Også beslutningens artikel 4, stk. 3, hvori der er henvist til de »effektive« listepriser, i hvilke der er taget hensyn til kvalitet, og hvoraf det fremgår, at »forskellen mellem sådanne inklusiv priser og mindstepriserne ... betragtes ... som pristillæg for kvalitet eller størrelse« går i samme retning. Den effektive pris skal således med henblik på sammenligning med mindsteprisen fratrækkes den del, som svarer til varens specielle kvalitet: dette betyder, at mindsteprisen ikke omfatter tillægget.

Sagsøgeren forsøger imidlertid at støtte sig på præmis 176 i den ovennævnte dom af 18. marts 1980, hvori Domstolen har statueret:

»... at det i artikel 2 i beslutning 3000/77 udtales, at mindstepriserne er basispriser omfattende tillæg for kvalitet, mens det i artikel 2 i beslutning 962/77 blot hed, at mindstepriserne er basispriser. Mindstepriserne omfattede således fra den 1. januar 1978, hvor beslutning 3000/77 trådte i kraft, tillæg for kvalitet, mens de til tillæg svarende beløb efter beslutning 962/77 derimod kunne lægges til mindstepriserne«.

Med denne udtalelse har Domstolen efter min mening på ingen måde udelukket, at de tillæg for kvalitet, der er fastsat i producenternes prislister for de varer, der er af bedre kvalitet end dem, der er beskrevet i beslutning 3000/77, artikel 1, skal lægges til basispriserne og således give anledning til at opkræve et pristillæg. Det afsnit, der er citeret af dommen, skal forstås således, at de tillæg for kvalitet, der eventuelt er fastsat i prislisterne for de produkter, der er nævnt i beslutning 3000/77, artikel 1, stk. 2, efter ikrafttrædelsen af denne beslutning skal anses for at være omfattet af disse produkters mindstepriser. I virkeligheden gælder dette kun for »armeringsstål med bedre vedhængsegenskaber« (artikel 1, stk. 2, litra d), som har bedre egenskaber end glat armeringsstål af almindeligt blødt stål (litra c). Under alle omstændigheder må jeg her gentage, at man i det foreliggende tilfælde står over for en pris, som ikke direkte er fastsat i en producents prisliste, men derimod fastsat ved tilpasning, og jeg har allerede redegjort for, at dette fjerner enhver tvivl

om nødvendigheden af at fakturere de pristillæg, der er fastsat i den prisliste, som sælgeren foretager tilpasning til. Fællesskabsreglerne giver nemlig ikke mulighed for, at den anvendte pris refererer til en pris på leveringsstedet, som er lavere end den virksomheds listepris, som der er foretaget tilpasning til, jf. beslutning 30/53/EKSF, artikel 3.

Der er således ikke grund til at imødekomme de indvendinger, som er behandlet ovenfor. Det må imidlertid erkendes, at den pågældende bestemmelse i beslutning 3000/77, artikel 2, stk. 1, er alt andet end klar, hvilket sagsøgte i øvrigt selv har anerkendt, og at denne mangelfulde affattelse kunne føre til misforståelser for bestemmelsens adressater. Domstolen kan eventuelt tage dette i betragtning ved bedømmelsen af, om bødens størrelse er passende.

3. Fællesskabsreglerne er ifølge det sagsøgende selskab også blevet tilsidesat, for så vidt Kommissionen har antaget, at selskabet ikke i forbindelse med de pågældende salg har opkrævet tillæg for mængde, dvs. pristillæg for små leverancer. Selskabet Lucchini anfører hertil, at det ikke bebyrdes ved at levere handelsstål til sine kunder i begrænsede mængder ifølge hver enkelt ordre, og at selskabet derfor hverken i sine prislister fastsætter tillæg for mængde eller kræver kunderne for disse tillæg. Denne praksis har også sin objektive berettigelse i, at de specielle anvendelsesformål, som handelsstålet ifølge sagsøgeren er bestemt til, normalt indebærer, at ordrerne er på mindre end 5 tons. Det er følgelig i overensstemmelse med markedsforholdene, at der ikke tillægges prisen noget tillæg for levering af små kvanta. Sagsøgeren erklærer dernæst med hensyn til tillæg for størrelse, at selskabet betragter en vare på 4 meters længde som handelskvalitet, som andre producenter imidlertid anser for at være af højere kvalitet.

Sagsøgte bestrider ikke selskabet Lucchini's udtalelser med hensyn til selskabets normale handelspraksis; sagsøgte gør imidlertid gældende, at når prisen fastsættes ved tilpasning, skal den virksomheds prisliste, hvortil tilpasning er foretaget, finde anvendelse på samtlige punkter såsom basispris, tillæg for kvalitet og mængde og leveringsbetingelser. Det er næppe nødvendigt at sige, at jeg deler denne indvending, således som det allerede følger af de forudgående betragtninger. Der er ikke tvivl om, at en jern- og stålvirksomhed lovligt kan afholde sig fra at fastsætte et hvilket som helst tillæg for kvalitet i sin prisliste, men det fritager ikke selskabet fra, når det anvender tilpasningsmetoden, udover prisen at fakturere de tillæg, som fremgår af den prisliste, hvortil tilpasningen er foretaget.

Da selskabet Lucchini ikke i det foreliggende tilfælde havde anført hvilken speciel tysk prisliste, selskabet foretog tilpasning til, har Kommissionen, da der var tale om salg med leveringssted i Oberhausen, som reference anvendt en af de prislister, hvori denne by var fastsat som leveringssted, og der var i alle disse prislister fastsat stort set identiske tillæg for små mængder og størrelser. Det er således klart, at sagsøgeren ved ikke i sine salgspriser i Tyskland at have inkluderet de tillæg for mængde, som selskabets tyske konkurrenter anvendte, har overtrådt bestemmelserne om tilpasning og dermed også bestemmelserne om mindstepriserne.

Dette sidste punkt skal præciseres nærmere. Når tilpasningsmetoden følges korrekt må mindstepriserne derved anses for at være overholdt, fordi denne

metode udtrykkeligt er tilladt i beslutning 3000/77, og fordi fællesskabsvirksomhedernes prislister skal være i overensstemmelse med de priser, der er fastsat i denne beslutning. Dette blev fremhævet af Domstolen i den nævnte dom af 18. marts 1980 om armeringsstål (præmis 153-155), hvori det klart er udtalt, at et selskab, som holder en salgspris, der er lavere end den pris, der følger af anvendelsen af den prisliste, hvortil selskabet anfører, at tilpasning er foretaget, både overtræder bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 60, stk. 2, om tilpasning og bestemmelserne i artikel 61 om mindsteprisordningen. Sagsøgerens anbringende om, at selskabets adfærd, som der er rejst indvendinger imod (forkert anvendelse af tilpasningsmetoden) ikke på samme tid kan bedømmes og straffes efter bestemmelserne om tilpasning og bestemmelserne om mindstepriserne, må derfor forkastes. Kommissionen har tværtimod med rette sanktioneret de overtrædelser, der i det foreliggende tilfælde er konstateret, på grundlag af bestemmelserne om mindstepriserne.

Sagsøgte har da også selv i sit svarskrift erkendt, at det ikke var sagsøgtes mening i denne periode at kræve en streng overholdelse af bestemmelserne om tilpasning. Denne lempelige indstilling gav sig udtryk på forskellige måder og ved forskellige lejligheder. Når f.eks. et selskab, som gjorde gældende, at det foretog tilpasning, i stedet for at angive den specielle prisliste, sådan som selskabet skulle, blot anførte »tilpasning til en tysk prisliste«, tillod Kommissionen denne form for tilpasning og benyttede ved sin kontrol en prisliste med samme paritetssted som det, det pågældende selskab havde valgt. Kommissionen har i andre tilfælde af anvendelse af en lavere pris end den, der var fastsat i den prisliste, hvortil tilpasning var foretaget, men som ikke var lavere end mindsteprisen, ikke anset forskellen mellem den faktiske pris og tilpasningsprisen som en ulovlig prisunderskridelse. Kommissionen har ligeledes i visse tilfælde af manglende fakturering af tillæg for små mængder beregnet omfanget af underskridelserne til et beløb, der var lavere end nødvendigt i forhold til de prislister, hvortil tilpasningen var foretaget.

4. I det andet anbringende er der, som jeg allerede har nævnt, henvist til, at der er sket tilsidesættelse af almindelige retsgrundsætninger. Sagsøgeren påberåber sig med henblik herpå for det første grundsætningen om beskyttelse af den berettigede forventning, med den begrundelse, at Kommissionen ikke foretog sig noget over for de virksomheder, som har anvendt tilpasningsmetoden, mens mindsteprisordningen har været gældende.

Sagsøgeren drager først og fremmest den slutning af Kommissionens adfærd, at den havde opgivet kravet om henvisning til en bestemt prisliste fra en anden producent i tilfælde af tilpasning. Kommissionens tjenestemænd havde desuden ifølge sagsøgeren på tidspunktet for de foreliggende omstændigheder beroliget de italienske producenter med, at det ved salg til Fællesskabets andre medlemsstater var tilstrækkeligt at overholde de mindstepriser, som var fastsat

for disse stater. Kommissionen bestrider på sin side ikke, at den havde indtaget en lempelig holdning i sager vedrørende tilpasning, og den erkender også, at mindsteprisen i mangel af henvisning til en bestemt prisliste er blevet fastsat som basispris (tillæggene var i det store og hele identiske i samtlige tyske prislister).

Sagsøgeren gør på grundlag af disse omstændigheder gældende, at Kommissionens nuværende krav om, at der skal opkræves tillæg for kvalitet og mængde i forbindelse med de her omhandlede salg — tillæg som ifølge sagsøgerens opfattelse hænger uadskilleligt sammen med en bestemt prisliste — strider mod princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

I denne sammehæng er det værd at henvise til et betydningsfuldt fortilfælde. Selskabet Rumi havde i sagen 149/78, Rumi mod Kommissionen, anfægtet en beslutning, hvorved det var blevet pålagt en bøde for overtrædelse af bestemmelserne om offentliggørelse af priser og blandt andet gjort gældende, at denne beslutning var støttet på en alt for streng fortolkning af de gældende bestemmelser, som Kommissionen selv tidligere havde tilsidesat flere gange. Domstolen lagde ikke vægt på dette anbringende i sin dom af 12. juli 1979 og bekræftede følgelig forudsætningsvis gyldigheden af det synspunkt, som jeg havde gjort gældende i forslaget til afgørelsen, nemlig at selskabets påståede gode tro ikke kunne berettige til den manglende respekt for reglerne, selv om man antog, at Kommissionen virkelig tidligere havde indtaget en lempelig holdning, og at dette havde medført en forventning om en tilsvarende holdning i det pågældende tilfælde. Det skal bemærkes, at jeg også da nævnte muligheden for, at sådanne forhold kunne have betydning for fastsættelsen af bødens beløb (Sml. 1979, s. 2547).

Jeg må her gentage, at det er min opfattelse, at en adfærd fra administrationens side, som falder uden for den normale anvendelse af de retsregler, den selv er underlagt, på ingen måde kan skabe en berettiget forventning hos den retsundergivne. Dette gælder så meget desto mere, når det som i det foreliggende tilfælde for selskabet drejer sig om at opnå en videregående undtagelse og ikke blot, at selskabet kan fortsætte med at drage fordel af de lempelser af retsreglernes krav, som administrationen allerede tidligere har indrømmet.

Det er efter min mening ligeledes irrelevant ved afgørelsen af, om der er sket en overtrædelse som hævdet, at de andre medlemsstaters producenter ikke har opkrævet de omhandlede pristillæg (således som sagsøgeren har anført, men som sagsøgte har bestridt). Hvis det er korrekt, at de tillæg for kvalitet, som er fastsat i den prisliste, der er henvist til, ifølge tilpasningsordningen skal faktureres ud over basisprisen, kan de retsbrud, som selskabet Lucchini's konkurrenter eventuelt har begået ikke retfærdiggøre dette selskabs manglende overholdelse af denne forpligtelse.

Den eneste konkrete faktor, som sagsøgeren har fremført på dette punkt bestyrker i øvrigt ikke på baggrund af de faktiske omstændigheder det af sagsøgeren anførte om, at Kommissionen skulle have udvist større tolerance over for sagsøgerens udenlandske konkurrenter. Uddraget af selskabet Thyssens's prisliste (bilag 11 til svarskriftet), hvorefter selskabet kan foretage delleveringer i forhold til den afgivne ordre, giver i virkeligheden ikke selskabet mulighed for at undlade at fakturere de ordrer, der angår en ringere mængde end de i prislisten angivne tonnager, for de nævnte tillæg for mængde.

De indvendinger, som er fremsat under henvisning til en krænkelse af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning, må af alle disse grunde forkastes.

5. Sagsøgeren har også gjort princippet om forbud mod forskelsbehandling gældende. Selskabet Lucchini anfører, at det er gjort til genstand for en forskelsbehandling fra Kommissionens side, idet denne ikke (i det mindste i visse tilfælde) har indrømmet selskabet den begrænsning i tillægget for små mængder på 60 DM pr. ton, der først var fastsat for de handlende, og derefter udvidet til også at gælde for producenter ved beslutning 3139/78 af 29. december 1978. Sagsøgeren nævner i denne forbindelse nogle tilfælde, hvor Kommissionen ved beregningen af de underskridelser, som selskabet hævdes at have foretaget, har henholdt sig til tillæg for mængde på indtil 140 DM.

Sagsøgte har imidlertid i denne anledning gjort opmærksom på, at de tilfælde, som sagsøgeren har nævnt, kun vedrører salg ved tilpasning, som selskabet Lucchini foretog inden Kommissionen vedtog den nævnte beslutning. Sagsøgeren har ikke benægtet denne oplysning. Jeg mener derfor, at denne indvending ligeledes må forkastes.

6. Sagsøgeren anfører endelig, at Kommissionen burde have taget den tvangssituation, som selskabet befandt sig i, i betragtning. Sagsøgeren hævder, at hvis selskabet havde opkrævet tillæg for mængde, ville det ikke alene have tabt den penetrationsmargen, som Kommissionen har anerkendt selskabet i forbindelse med eksport inden for fællesskabsområdet, men det ville også have overskredet de udenlandske producenters effektive pris. Selskabet vil følgelig have mistet de traditionelle markeder inden for Fællesskabet, som for selskab Lucchini's vedkommende er af afgørende betydning.

Ifølge Domstolens retspraksis på området (jeg vil specielt henvise til den allerede nævnte dom af 18. marts 1980 om armeringsstål, præmis 142 og 143) afhænger muligheden af at anerkende en tvangssituation som en rimelig begrundelse i tilfælde af overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 61 af, at det påvises, at det omhandlede selskab, hvis det havde anvendt fællesskabsbestemmelserne om mindstepriserne korrekt, ville have løbet en alvorlig risiko for at gå konkurs eller træde i livkidation. Sagsøgeren har ganske afgjort ikke i det foreliggende tilfælde påvist, at en handlemåde i overensstemmelse med disse bestemmelser kunne have bragt selskabets eksistens i fare. Derfor må indvendingen støttet på den påståede tvangssituation forkastes.

7. Det står endnu tilbage at behandle det tredje anbringende, som er støttet på, at der foreligger væsentlige formelle mangler. Ifølge sagsøgeren gør den anfægtede individuelle beslutning det ikke muligt med hensyn til de salg, der er foretaget i Tyskland, at rekonstruere det forløb, som Kommissionen har fulgt ved beregningen af prisunderskridelserne og følgelig bøden. Selskabet Lucchini anfører, at der i listen i bilag II til beslutningen vedrørende de nævnte overtrædelser, kun er nævnt de samlede beløb for hver gruppe af underskridelser, hvorfor det hverken er muligt at kontrollere beregningen på en kritisk måde eller at slutte sig til enhedsbeløbet af de medregnede tillæg for kvalitet.

Der er i den pågældende beslutnings bilag II i hvert enkelt tilfælde nævnt fakturaens nummer, dato, overtrædelsens art (ikke opkrævning af tillæg for størrelse, kvalitet eller for små mængder) og

beløbet for underskridelsen for hvert punkt i prislisten, der er foretaget tilpasning til, og som ikke er overholdt. Det er korrekt, at disse data ikke belyser alle faserne i den beregning, på grundlag af hvilken Kommissionen for hvert af de behandlede salg har fastsat beløbet for den anfægtede prisunderskridelse. Det skal imidlertid bemærkes, at Kommissionen, efter at selskabet Luccini havde anmodet om yderligere oplysninger, i skrivelse af 18. januar 1979 (bilag 3 til svarskriftet) og i skrivelse af 8. februar 1979 (bilag 5 til svarskriftet) forklarede de beregningsmetoder, der var anvendt. Det pågældende selskab rejste ikke spørgsmålet igen under mødet den 7. maj s.å., hvor det kun drøftede problemerne under en økonomisk og politisk synsvinkel snarere end under en juridisk. Det synes derfor rimeligt at gå ud fra, at selskabet ikke var i tvivl om karakteren af de overtrædelser, som var gjort gældende.

Jeg synes i princippet, at adgangen til en effektiv retsbeskyttelse, som det selskab, som står som modtager af en beslutning, der påfører selskabet et tab, bør have krav på, og Domstolens adgang til at udøve en effektiv kontrol med lovligheden af en beslutning af denne art, er tilstrækkeligt garanteret, når selskabet under den administrative behandling, som har ført til beslutningen, er blevet underrettet om alle de væsentlige data, på grundlag af hvilke Kommissionen har beregnet beløbet af de underskridelser, som er anført i den beslutning, hvormed bøden er pålagt. Følgelig må indvendingen om, at der foreligger væsentlige formelle mangler, og som er støttet på en påstået manglende begrundelse, efter min mening forkastes.

Nogle af de oplysninger, som Kommissionen har givet i sit svarskrift, gør det dernæst muligt at anse forskellige andre og mere specielle indvendinger, som sagsøgeren har gjort gældende i sit sidste anbringende, for at være uden betydning. Sagsøgte har nemlig præciseret, at Kommissionen ikke i sin beslutning om at pålægge bøden har fastholdt sin påstand om manglende fakturering af tillæg på 3,5 DM pr. ton for pålæsning af lastbil, og at den i beløbet for prisunderskridelserne har fratrukket forhandlerrabatten på 2,5 % (som det i øvrigt fremgår af sidste kolonne i de lister, som er anført i bilag 2 til den anfægtede beslutning). Med hensyn til rabatten på 5 DM pr. ton (»Vertragsrabat«), så havde selskabet allerede fratrukket denne. Sagsøgeren har ikke fremsat indvendinger over for disse punkter i sin replik. Jeg mener følgelig, det er berettiget at anse de omstændigheder, som sagsøgte har fremført, for at være korrekte, hvilket gør det overflødigt at gå ind på selskabet Lucchini's indvendinger.

8. Jeg mener, af de grunde der fremgår af ovenstående, at samtlige de anbringender, som sagsøgeren har fremført mod Kommissionens beslutning af 31. oktober 1979, bør forkastes. Jeg foreslår følgelig, at Domstolen ikke giver selskabet Lucchini medhold i dets principale påstand om annullation af denne beslutning. Jeg har imidlertid bemærket, at der er visse omstændig-

heder, som er af afgørende betydning for sagsøgerens handlen, som kunne have skabt misforståelser og indgivet falske forhåbninger, nemlig især den uklare formulering af beslutning 3000/77, artikel 2, stk. 1, og de betydelige afvigelser, som Kommissionen tolererede i forbindelse med anvendelsen af bestemmelserne om tilpasning. Selv om disse omstændigheder ikke kan gøre den anfægtede beslutning ugyldig, taler de efter min mening for en nedsættelse af den bøde, som er pålagt selskabet Lucchini. Jeg foreslår følgelig, at nedsættelsen fastsættes til mindst en tredjedel af bødens beløb. Tilsvarende bør sagsøgte bære en tredjedel af sagens omkostninger, mens sagsøgeren bør bære de øvrige to tredjedele.